

førelse og give Beretning om disses Virkning. Paa Grund heraf staa man nu uden videre Renskab til den Tid. Og ser man saa hen paa den nyere Tids Lovgivning, som hovedsagelig har beskæftiget sig med Limfjordsfiskeriet, saa har man derigjennem heller ikke nogen saa sikker Veiledning, at disse Bestemmelser helt eller delvis kunne overføres paa det øvrige Fiskeri her i Landet, dels fordi Forholdene paa de forskellige Steder ere meget uensartede, og dels fordi man endnu ikke ved Limfjordsfiskeriet er kommen til No med Lovgivningsværket. Intet afgiver et mere flaaende Bevis for, med hvilken Usikkerhed man her paa dette Omraade har bevæget sig, idet det nu er femte Gang i de sidste 25 Aar, at man beskæftiger sig med Forandringer i Lovgivningen om Limfjordsfiskeriet, og det endog enkelte gennemgribende og i modsat Retning gaaende Forandringer. Denne Lovgivning kan altsaa ikke endnu afgive noget holdbart Grundlag. Et andet nyere Lovgivningsværk paa Fiskeriets Omraade daterer sig fra 30te Januar 1861 angaaende Fiskeriet i Ringkjøbing Fjord. Dette Lovarbejde giver heller ikke hverken noget veiledende eller opmuntrende Bink. Lovens Lovetid var begrænset til 5 Aar, og til dens Fuldstændiggjørelse hørte, at den i enkelte Detailler skulde suppleres med en kongelig Anordning. Denne Anordning udkom ikke; thi ved en i den Anledning af en saghyndig Mand paa Regjeringsens Vegne foretagen Undersøgelse viste det sig, at Fiskeriet der drevs paa en saa hensigtsmæssig, formaalsrigtig Maade, at man ikke fandt Anledning til at føre Loven ud i Livet. Resultatet blev altsaa, at der ikke blev mindste Spor af Lovens Tilværelse i det praktiske Liv. Ved saaledes at se paa den historiske Udvikling af Lovgivningen paa Fiskeriets Omraade, baade den ældre og den nyere, opfordres man til at tage fat med varsel: Haand og derfor hellere gøre smaa Stridt og efterhaanden føre Udviklingen videre i samme Spor, isald det findes fornødent; idet en saadan Væltning frem og tilbage i de til forskellige Tider gjældende Bestemmelser, som stier ved Limfjordsfiskeriet, fremmer hverken Fiskeriets eller Befolkningens Larv.

Det vilde dernæst ikke være afveien nærmere at betragte Forholdene, som de have udviklet sig, og det Udbytte, Fiskeriet har givet, siden de mere stærktfiskende Redskaber ere komne i Brug. Naar Limfjordsfiskeriet undtages, og de med Monopol sikrede Aalegaardsfader samt de i Lov af 9de Marts 1872 indeholdte Forbud mod Slæbevaadsfiskeri, har alt Saltvandsfiskeri, deri indbefattet Fjordfiskeriet, hidtil været frit. Hvad har denne Frihed ført til? Har den, før de nu brugelige, stærktfiskende Redskaber kom i Brug, foranlediget nogen Nedgang i Udbyttet? At paaafaa dette, er der vist Ingen, der drifter sig til. Men kan der, siden disse nye Redskaber toges i Brug, med Sikkerhed paavises nogen Formindstelse i

Fiskemængden? Ja, herom ere Meningerne delte, idet Nogle paaafaa at have bemærket en Nedgang, medens Andre paaafaa det Modsatte, ja, paaafaa endog at have bemærket en Fremgang i Fiskemængden. Dette Sidste synes dog ikke at være meget sandsynligt. Men at baade Angriberne af disse omhandlede Redskaber, der desuden i Reglen ere disses principielle Modstandere, og Forsvarerne for dem kan mene at have en indvunden Erfaring at støtte sig til, er let forstaaeligt, naar Taleren er om Fiskeri af de vandrende Fiskearter, der fanges udfor Kysterne eller i de i let Forbindelse med Havet staaende Fjorde, thi her have Binde-, Veir- og Strømforsholdene i den Tid, Fiskene ere paa Vandring, utvivlsomt en meget stor Betydning og kan have afgjørende Indflydelse paa den Fiskemængde, der paa de forskellige Pladser til forskellige Tider indfinder sig, og det er derfor naturligt, at man maa være noget varsom overfor de forskellige Udtalelser fra dem, hvis Hovedbeskæftigelse er at fiske med Fiskeri, og dog kan deres Mening derfor godt hvile paa subjektiv Sandhed fra deres Side.

Er man dernæst hen til den Veiledning, man kan hente af de naturvidenskabelige Afhandlinger om dette Emne, og da navnlig den om Fiskenes overordentlige Formerelsesevne, og derfra søger at danne sig en selvstændig Mening, og særlig, om det kan antages for rimeligt, at det kan have nogen Indflydelse paa Fiskerihusholdningen i de store Verdenshave, om der findes noget Mere eller noget Mindre ved de danske Kyster af disse vandrende Fiskearter, end nu er Tilfældet, ville de Fleste vist komme til det Resultat, at man maa gaa frem her som med de vandrende Fuglearter, navnlig gjøre sig deres Ophold ved vore Kyster saa indbringende som muligt. Stadig høres der Tale om, hvilke store Rigdomme vi ere omgivne af, og om Ustakeligheden af, at vi selv vare driffige nok til at tilegne os et større Udbytte, men skal dette ske, maa det komme til at gaa ud over Fiskene, og ved Brugen af Redskaber, der give et større Udbytte, selv om det berører Havbunden paa en mindre blid Maade. Men naar Redskaber som det, der ved Høieste retsdom af 22de Marts 1876 blev forbudt, fordi det, der var belastet med 35 Punds Vægt, under Brugen førte lidt Grøde og nogen Smaafist op paa Dækket af Fartøiet, ikke igjen blive tilladte omtrent i denne Stikfelse, saa er der ikke nogen stor Udigt til væsentlig Forbedring paa Fiskeriets Omraade udfor de aabne Kyster. Hvad Betydning vil det kunne have for det store Fiske, om enkelte aldeles forsvindende smaa Arealer overstræbes af saadanne Redskaber; ja selv hvor der overstræbes, er det dog kun en aldeles forsvindende Del af det der tilstedeværende Plante- og Dyreliv, som beskadiges. Anderledes forholder det sig med Brugen af det saakaldte „engelske Traml“, hvis Anvendelse i vore indre Farvande med Grund kan